

Jáchym of the Castle and Vilomína the Fairy

by **Marie Doležalová**

A wildly inventive story sure to delight fans of Roald Dahl and David Walliams

What should you do when something is troubling you? Tell your parents, of course. Everyone knows that. But what if they are so caught up in their own worries that they have no time to listen? Then there is only one thing left to do: summon your guardian angel.

Jáchym's guardian angel, however, is anything but ordinary. She is Vilomína, a fashion-obsessed fairy who spends so much time primping that she nearly arrives too late to save him. And that is only the beginning of a wonderfully bonkers adventure, with an entire family and everyone living in a seventy-room castle in need of rescue. / **Illustrations by Julie Šeblová**

You're Not Getting Any Carrotis Until You Eat Those Candies

by **Marie Doležalová**

Ten fairy tales about children whose secret wishes all came true

Is your younger sibling driving you crazy? What if pirates came and took him away? Finally some peace and quiet! Don't feel like brushing your teeth every day? Wish granted! Does your mom insist on feeding you fruit and vegetables, plain yogurt, and cheese? What if she suddenly changed her mind, and you could feast on ice cream, hot dogs, hamburgers, and other deliciously unhealthy treats? Tired of tidying up your toys? Imagine – your mom no longer insists on it. Sounds pretty sweet, right? Who wouldn't want all that?! Well...what if getting everything you wished for doesn't actually make you happy in the end? / **Illustrations by Matěj Růžička**

Marie Doležalová is a woman of many talents – an actress known from films such as *Pusinky* (*Dolls*) and the sitcom *Comeback*, as well as other TV series; a dancer and winner of the seventh season of *StarDance*; a member of the unconventional music group *Olats otesoc*; and a writer and blogger. Her blog *Kafe a cigárko* (*Coffee and a Cigarette*) won the 2015 Magnesia Litera for Blog of the Year and later appeared in both book and audiobook form. Her debut *You're not Getting any Carrots until You Eat those Candies* (2025) was very popular and sold extremely well.

Jáchym of the Castle and Vilomína the Fairy

FULL STORY SUMMARY

Jáchym lives with his parents in an enormous old castle with seventy rooms, five kitchens and more bathrooms than anyone could possibly need. It sounds like every child's dream - except that Jáchym is terribly lonely. His father works three jobs to keep the castle running, while his mother spends her days cooking, cleaning and looking after the many mysterious guests who have been living there for years. Everyone is busy, everyone has their own worries, and somehow no one notices that Jáchym is growing up almost entirely on his own.

Everything changes when Jáchym discovers an old book in the attic claiming that every family has a guardian angel. Desperate for company, he decides to call his - and eventually gets Vilomína, or Mína: not exactly an angel, but a fairy who once graduated from guardian-angel school. She is impulsive, vain, gloriously overdressed and capable of spending hours choosing the perfect outfit for an emergency. She has also been waiting for Jáchym's family to ask for her help for some seventy years. Their first meeting is anything but solemn, yet it marks the beginning of an unlikely friendship - and of a mission to put Jáchym's strangely disconnected family back together.

Mína's first lesson is deceptively simple: when children are unhappy, they must tell an adult. Jáchym finally reaches out to his mother, and his sadness opens a door that has remained closed for years. Together with Mína, he begins exploring the castle room by room, discovering that its long-term residents are not merely eccentric house guests. Each of them has come to the castle to hide from something.

There is Mr Jakata, who abandoned his family after a mistake at work because he believed disappearing was safer than ever failing again; Jáchym helps him understand that his son would rather have an imperfect father than no father at all.

Jáchym of the Castle and Vilomína the Fairy

There is Džobert, a grown man who has spent ten years playing with the world's greatest model racetrack because he refuses to grow up - until Jáchym asks what he actually wants, rather than what other people might envy. And other rooms hide adults paralysed by fear, addiction, impossible romantic expectations or dreams they have postponed for so long that hiding has begun to feel like a life. As Jáchym gradually helps them leave the safety of the castle, he discovers something children are rarely told: grown-ups are frightened too.

But the greatest secret is hidden inside Jáchym's own family. One formidable guest, Princess Lýdie, remembers his mother as a child and reveals the almost unbelievable truth: Jáchym's grandparents were a king and queen, and his mother is a princess who has somehow forgotten her own past. The trail eventually leads Jáchym and his mother to a little guesthouse beneath the castle, where the missing king and queen have, absurdly enough, been living for more than thirty years.

By the end, the castle is no longer a refuge where everyone hides separately from the world. Jáchym's grandparents return home, his parents finally have time to look at one another again, and even Mína earns unexpected recognition for her chaotic but remarkably successful guardian work. The ending deliberately avoids an overly neat fairy-tale solution: Jáchym's parents admit that years of living side by side without really talking have created a distance between them, and that finding their way back to one another will take time.

Warm, anarchic and unexpectedly wise, Jáchym of the Castle and Vilomína the Fairy turns the traditional castle fairy tale upside down. Its magic lies not in rescuing princesses, but in helping people speak about what frightens them, ask for help, and find the courage to return to their own lives. With a narrator who constantly talks directly to young readers and a wonderfully imperfect fairy heroine, it combines playful absurdity with a tender and reassuring message: no matter how complicated a family becomes, connection can begin with one person daring to knock on a door.

Marie Doležalová

Jáchym
ze zámku
a víla
Vilomína

*Všem dětem, které se na knize podílely,
a že jich nebylo málo.*

Úvod

Milé děti,

jistě jste si všimly, že dospělí mívají různá tajemství. Nejsou to ale taková ta tajemství, že něco vím a schválně to druhému neřeknu. Jsou to spíš tajná trápení a dospělí je tutlají sami v sobě, protože si myslí, že vy, děti, byste jim nerozuměly.

Budu vám vyprávět o klukovi Jáchymovi, který objevil hned několik tajemství členů své rodiny, a věřte nebo ne, dokonce těm svým příbuzným pomohl. Ale popravdě, děti nejsou na světě od toho, aby dospělým pomáhaly řešit jejich trápení, to musí každý dospělý zvládnout sám. Jenže tohle byl trochu výjimečný a navrch kouzelný případ, protože Jáchym měl u sebe *pomáhací vílu*. O ní vám určitě povím ještě víc. Zatím jen prozradím, že Jáchym byl u toho, když se rozkrylo dávné tajemství, které způsobilo, že všichni se cítili osamělí a nešťastní. Možná vám tuto moudrost ještě nikdo neřekl, a tak je dobře, že čtete tuto knihu a povím vám ji já: pro každé trápení na světě je vždycky nějaká pomoc. Dětem s jejich trápeními pomáhají dospělí. Tady musím hned dodat, že o problému je dobré mluvit a o pomoc si říct. Dospělým zase pomáhají jiní dospělí a všem dohromady s tím pomáhají dobré síly. Ale ty je také nutné poprosit – a právě o tom je tento příběh.

Všechno to začalo velikou zaprášenou knihou, kterou jednoho dne Jáchym objevil na půdě. Pojdme na to ale pěkně popořádku...

Kapitola 1

Jáchym byl středně velký chlapec a bydlel s mámou a tátou v obrovském zámku, který měl neskutečně mnoho pokojů.

Možná vám to na první pohled připadá naprosto parádní, ale je také důležité dodat, že Jáchym se v tom zámku cítil dost sám. Nikdo tam na něj totiž neměl čas.

Tatínek nechodil jen do jedné práce, jako chodí obyčejní tatínci, ale měl hned tři zaměstnání, aby provoz obrovského zámku uživil.

Jakto?

Tak zaprvé: víte, jak vám rodiče doma říkají „Zhasínej, ať zbytečně neplatíme elektřinu!“? No, a teď si představte, kolik peněz to stálo, když někdo nezhasl v třiceti pěti z těch sedmdesáti zámeckých pokojů!

A zadruhé: víte, jak zase třeba babičky říkají „Nestůj u toho umyvadla tak dlouho, musíme šetřit vodu, vnouče!“?

A teď si představte, kolik asi stálo platit vodu v zámku, kde bylo sedmdesát devět umyvadel a ještě jedna velikánská starodávná koupelna s ohromnou vanou.

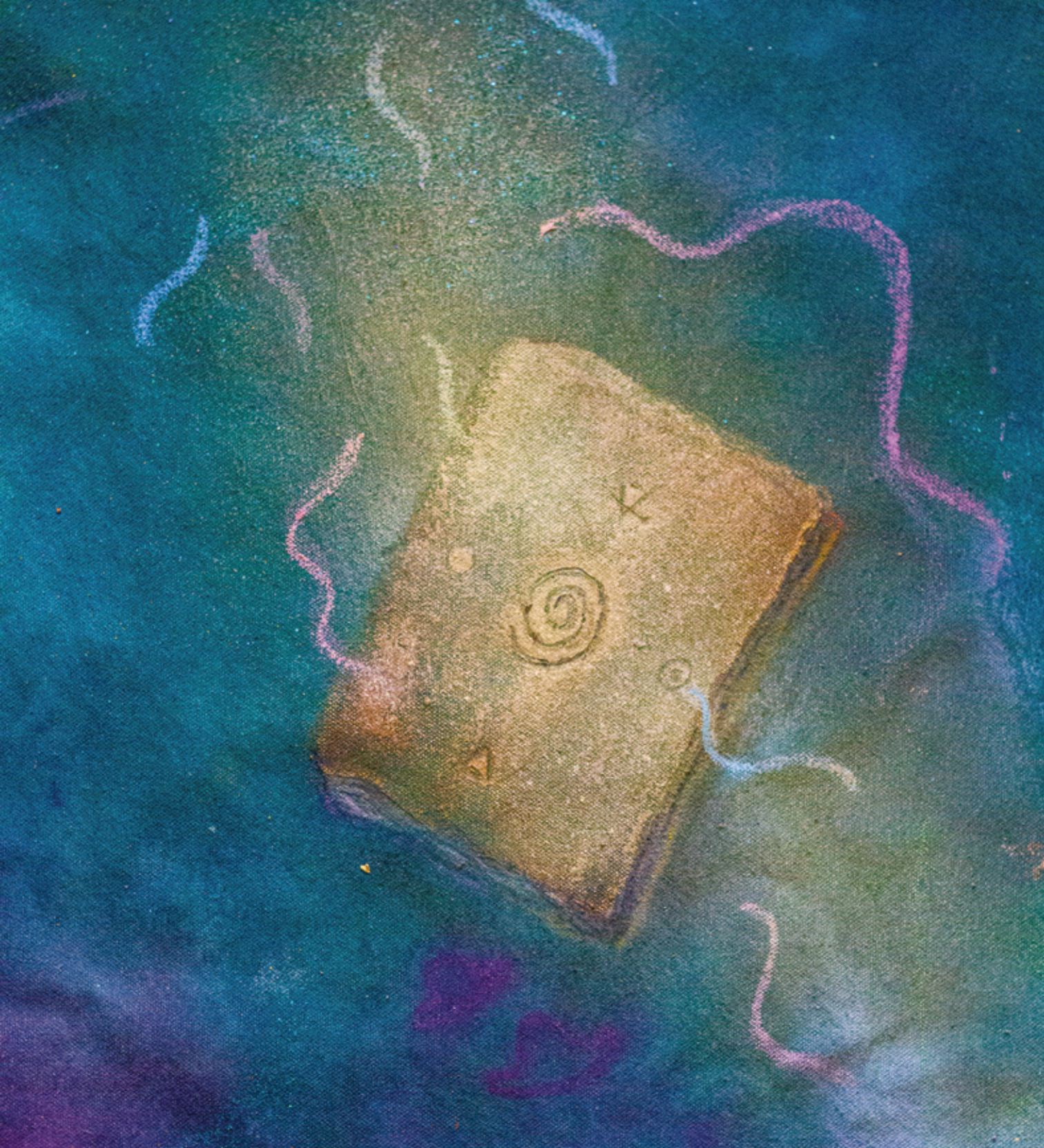
Strašně moc!

Tatínek proto byl nejen ředitelem veliké továrny na slepované sušenky, ale musel ještě dělat údržbáře celého zámku a k tomu všemu maloval obrazy. (To poslední mu zatím moc nevynášelo, ale když jste malíř, může se stát, že jednoho dne zniče-honic někdo přijde a koupí váš obraz za milion korun. A přesně v to tatínek doufal.)

Maminka měla na starost úklid. A víte, jak maminky říkají „Já tady v jednom kuse pořád něco uklízím, to vy ani netušíte, kolik je to práce!“? Jenže tahle maminka... ta při těch sedmdesáti pokojích, pěti kuchyních a tolika, tolika chodbách neříkala Jáchymovi vůbec nic, protože jak pořád vysávala a vařila a utírala prach a rovnala závěsy a umývala podlahy, za celý den svého syna ani nepotkala.

Když býval Jáchym menší, všude za ní chodil a snažil se ji přemluvit, aby si s ním aspoň chvíli hrála, ale bylo to marné. Nakonec se naučil toulat se zámkem křížem krážem sám a vymýšlet si svoje vlastní dobrodruží, ke kterým nikoho nepotřeboval.

No, tak to vidíte. Jsem na konci první kapitoly, a ještě jsem se vůbec nedostala k té veliké, zaprášené knize, kterou to všechno začalo. Proto si budu držet palce a v té další kapitole se k tomu už určitě dostanu, slibuju!

Kapitola 2

Jednoho dne se Jáchym při svém prozkoumávání zámku zatoulal až k točitým dřevěným schodům, které vedly do malé věžičky. V ní byly různé staré věci: spousta krabic, věšáky, kabáty, sem tam klobouk, staré zrcadlo, nádherná postel s nebesy zastrčená úplně v rohu a na ní halabala hromada knih.

Škvírou mezi střešními taškami pronikal na tu malou věžičkovou půdičku paprsek světla a dopadal přímo na jednu starou knihu s koženými deskami. Když jsem vám o ní hned na začátku vyprávěla, představovala jsem si, že ta kniha je obrovská, skoro větší než Jáchym, ale teď, tady na té půdě, najednou vidím, že je úplně malá a tenoučká.

Jáchym si knížku schoval pod mikinu, seběhl schody a utíkal chodbou, protože se do něj dala zima. Pak uháněl až do velkého obývacího pokoje, kde sálalo teplo ze zámeckého krbu, a tam si sedl do křesílka barvy bordó a knížku otevřel.

Na první stránce byl starý obrázek dvou dětí, jak jdou přes propast po prknu, které nemá žádné zábradlí. Nad nimi s lucerničkou bděl anděl ve světlemodrém a růžovém rouchu. Jáchym otočil list a četl: *„Každá rodina má svého strážného anděla.“*

„To teda nemá, ta naše ne,“ pomyslel si.

Na další stránce stálo: *„Ale mnoho rodin si myslí, že žádného strážného anděla nemá. Strážný anděl je neviditelná síla a jeho úkolem je chránit všechny členy rodiny.“*

Jáchym uvažoval, co by té knížce asi řekl jeho tatínek. Zřejmě by prohlásil, že jsou to úplné bláboly.

„V rodinách, kde po několik generací nebylo s andělem navázáno žádné spojení, to skutečně může vypadat, že žádného nemají. Nikdy ale není pozdě ho zavolat.“

Jáchyma napadlo, že by bylo fajn mít na zámku nějakého kamaráda, a proč ne zrovna strážného anděla?

Na poslední stránce knihy stálo: *„Andělé jsou vždycky připravení. Zavolejte je a čekejte.“*

„No jo, jenže jak?“ pomyslel si Jáchym, ale naštěstí se ukázalo, že to nebyla úplně poslední stránka.

Na té nejposlednější se pak dočetl: *„Volat ho můžete jakkoli. Ať už zvolíte jakýkoli způsob, určitě bude vhodný. Důležité je, že ho voláte.“*

A Jáchym se zabalil do deky barvy temného lesa a v duchu zašeptal: „Jsem tu sám, haló, haló, jestli tam někde jsi... mohl by ses... kdyžtak... ukázat?“

A co bylo dál, nám poví třetí kapitola, račte na ni otočit.

You're Not Getting Any Carrots Until You Eat Those Candies

What if children could make the rules?

What if you never had to brush your teeth again? Never tidy up your toys, cut your nails or go to bed? What if every day were your birthday, sweets were healthy, misbehaving was compulsory – and your parents finally had to do exactly what you told them?

Marie Doležalová takes some of the most familiar battles between children and adults and turns them delightfully upside down in this collection of ten mischievous modern fairy tales. Each story begins with a wish almost every child has made at some point: **if only grown-ups would stop telling me what to do**. And in every story, the impossible wish actually comes true. At first, it feels like paradise. Then things begin to go spectacularly, hilariously wrong.

The book's premise is simple and instantly recognizable. Parents spend their lives saying no: no more sweets, brush your teeth, go to sleep, tidy your room, be nice to your sibling. Doležalová imagines a world in which adults suddenly lose that authority and children are free to find out for themselves what happens when there are no rules at all. The result is not a collection of moral lectures, but a series of absurd, fast-moving comic adventures in which children reach their own conclusions.

Elenka, for example, is so fed up with her annoying little brother Damián that she sends him away with pirates for the entire summer. At first she is thrilled: the room is finally hers, no one teases her, and she can play with all his toys. But peace quickly becomes boring, and when Damián appears to return as a sensible twenty-year-old who no longer wants to argue or play Lego, Elenka discovers that what she misses most is precisely the irritating little brother she wanted to get rid of.

Jindříšek receives even better news: his teeth are magical and will never decay, which means he never has to brush them again. He immediately throws away his toothbrush and celebrates with sweets. The problem is that teeth apparently use brushing to tell day from night. Without it, Jindříšek's teeth stay awake until they collapse from exhaustion and turn soft as marshmallows. Soon he is eating every meal puréed, forgetting how to walk and even beginning to lose the ability to speak. Suddenly brushing his teeth twice a day seems like an extremely attractive proposition.

Another boy, Fanda, wishes he could have his birthday every single day. For the first twenty-four hours, endless presents, cake and attention are wonderful. By the third birthday in a row, however, he cannot escape relatives, phone calls, parties, cake or yet another pile of toys he has no time to play with. When he finally gets to blow out another set of candles, he knows exactly what to wish for: **one birthday a year**.

The same comic logic runs through all ten tales. Julie is allowed to stop cutting her nails – until everyone in town copies her, tram drivers can no longer drive and ordinary life grinds to a halt. Twins Max and Mia never have to put away their toys, until their entire home disappears beneath mountains of clutter and even they begin to dream of order. Kuba never has to sleep and initially revels in possessing the whole night to himself, only to discover that a life without sleep becomes one endless day with no beginnings, endings or anticipation.

SUMMARY · CONTINUED

Some stories go beyond everyday chores and gently explore family relationships. Sisters Mai and My swap roles with their parents and finally get to be the adults. Within hours, however, they discover that adulthood means cooking, cleaning, earning money, remembering homework and looking after two demanding miniature parents. By bedtime, being children again sounds wonderfully easy.

Samanta, jealous of all the attention given to her newborn brother Kevin, wishes that their roles could be reversed. She becomes the baby while Kevin becomes the older sibling. Only then does she discover how frustrating it is to be unable to walk, speak or explain what you want – and how frightening the world can feel when you are completely dependent on others. When the spell ends, Samanta sees her little brother differently: not as a rival stealing everyone's attention, but as a tiny person who still has everything to learn.

Food receives its own wonderfully anarchic treatment. Sisters Sára and Žofka dream of a world where unhealthy food is compulsory and vegetables forbidden. For a while, mountains of ice cream, fried food and fairground sweets seem like liberation. Soon the girls are secretly trading candy for carrots and apples and hiding in a wardrobe to eat buckwheat snacks. Their health-obsessed grandmother, meanwhile, returns from a spa with an important discovery of her own: even healthy eating can be taken too far.

And in the final story, wild brothers Hugo and Eda enter a world where adults actively demand bad behaviour. Teachers reward running in corridors, parents encourage food fights and being naughty becomes an obligation. What initially seems like the perfect world soon takes all the pleasure out of mischief. The boys finally hide from their parents simply so they can behave themselves in peace – and wish for a world where being naughty is once again something exceptional.

Across these ten stories, Doležalová never tells children that adults are always right. In fact, adults are often just as ridiculous, excessive and mistaken as their children. The humour works because both sides get their turn: children discover why certain rules exist, while adults are gently reminded how arbitrary and exhausting those rules can sometimes feel from a child's perspective. The book ultimately argues not for obedience but for balance, empathy and the freedom to learn through experience.

The collection includes ten self-contained stories, making it ideal both for independent young readers and for reading aloud. The episodes are short, highly visual and built around universally recognizable family situations, while Matěj Růžička's lively illustrations extend the jokes and give the book a playful, contemporary identity. The Czech edition is aimed at children aged five and up.

Funny, anarchic and affectionate, **You're Not Getting Any Carrots Until You Eat Those Candies** turns everyday parenting battles into miniature thought experiments. It gives children the delicious fantasy of getting exactly what they want – and then lets them discover, entirely on their own, why a world with absolutely no limits might not be such a brilliant idea after all.

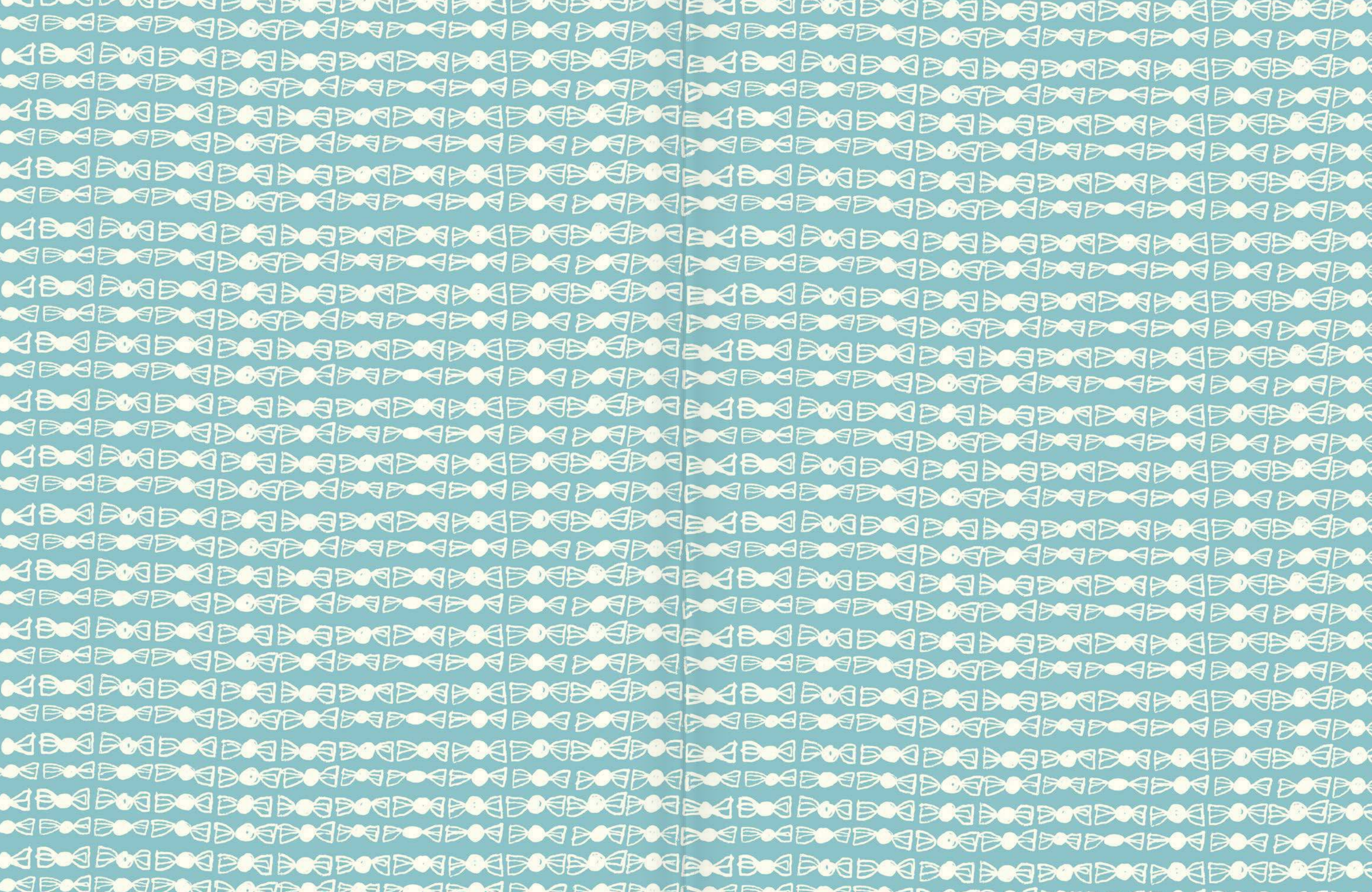
Marie Doležalová

DOKUD NESNÍŠ TY BOMBONY, NEŠÍŠ JINŠÍ TY BOMBONY,

DOKUD NESNÍŠ TY BONBÓNY, NEDOSTANEŠ MRKEVI!

Ilustroval Matěj Růžička

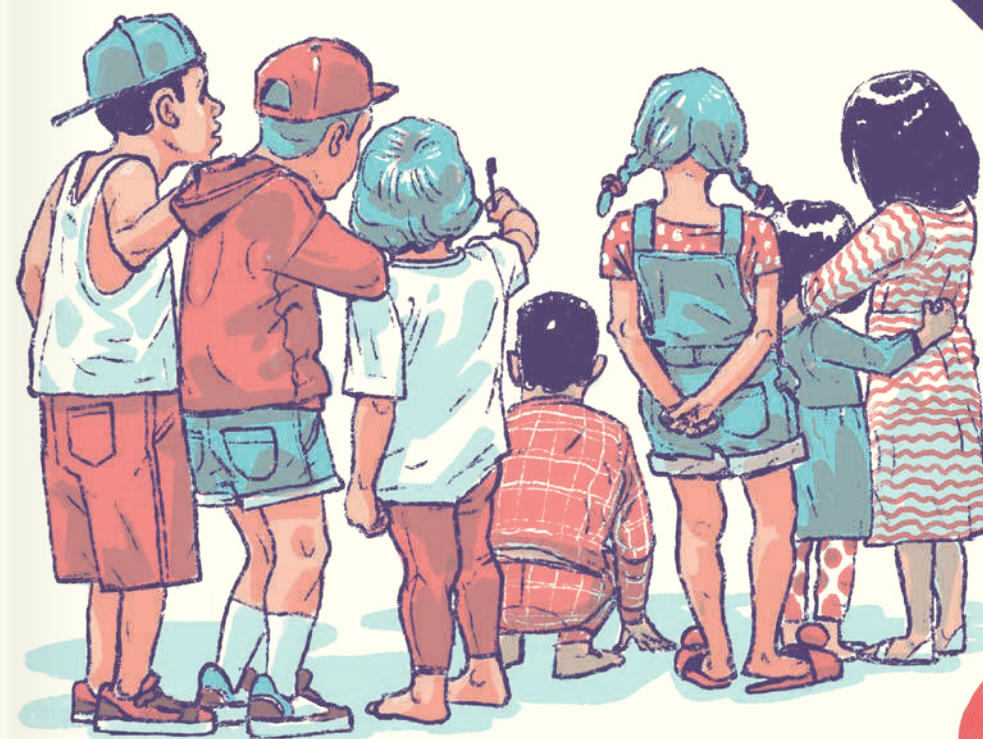
Marie

Doležalová

NE
DOST
AN
EŠ
MR
KEV!

DOKUD
NES
NÍŠ
TY
BOMB
ŮNY,

© Argo, 2025

Text © Marie Doležalová, 2025

Illustrations © Matěj Růžička, 2025

ISBN 978-80-257-4662-2

Ilustroval
Matěj Růžička

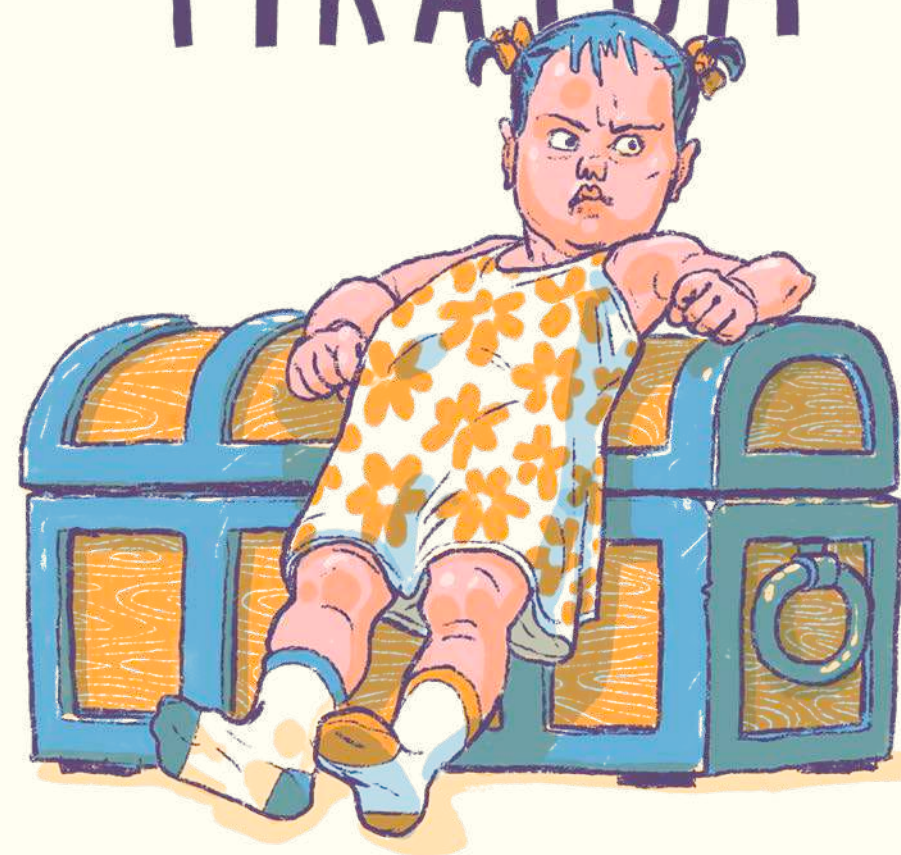
Milé děti!

My rodiče vám pořád něco prikazujeme a zakazujeme, že jo? Musíte mít rádi ségru a bráchu, nemůžete dostávat dárky každý den, nesmíte jíst pořád jenom bonbóny. Musíte si stříhat nehty a nutíme vás uklízet si hračky. Každý večer vás ženeme do postele spát a ráno vám říkáme, abyste si vyčistily zuby. To je ale nuda!

Napsala jsem tuhle knihu všem dětem, které by se chtěly dozvědět, jaké by to bylo, kdybychom my rodiče ztratili tu moc vám něco prikazovat nebo zakazovat a kdybyste nemusely dělat všechno, co říkáme, že dělat musíte. Kdyby vám zkrátka bylo dovoleno vše, co chcete! Že by to bylo skvělé? Ano! O tom si tedy přečtěte v následujících pohádkách. A že by to nakonec až tak skvělé nebylo? Ano, o tom moje pohádky jsou taky. Doufám, že se u nich budete smát a že se přitulíte k mamince, tatínkovi, babičce, dědovi, tetě, strejdovi, ségře, bráchovi, hlídačce, paní učitelce ve školce nebo ke komukoli, kdo si je s vámi přečte a má vás rád.

Vaše Maruška, autorka knihy

0 ELENCÉ,
KTERÁ
PRODALA
BRATRA
PIRÁTŮM

Byla jednou jedna dívenka jménem Elenka a ta opravdu neměla ráda svého bratra Damiána. Bylo to proto, že:

BLÉ BLÉ BLÉ

Damián byl na Elenku protivný.
Nechtěl jí půjčovat svoje hračky.

ELUNÓ! LEGO NEE!

A jediné, na co si chtěl hrát, když už ho tedy přemluvila, aby si s ní hrál, bylo...

Jedvou večer ležela Elenka v postýlce a přála si: „Kéž bych tak neměla bráchu!“

A věřte nebo nevěřte, její přání se splnilo. Začalo to tím, že ji babička vzala na trh. Stál tam stan a před ním cedule. Na ní byl nakreslený pirát a u něj věta, která Elenku zaujala: Potřebuješ se zbavit bratra?

Ve stanu Elence řekli všechny podrobnosti. Dozvěděla se, že když svého bratra přihlásí a do formuláře napíše jeho adresu a přesnou polohu jeho postele, piráti si ho ještě tu noc vyzvednou a vezmou ho na celé léto na pirátskou loď.

A tak Elenka Damiána zapsala. A opravdu! Hned druhý den ráno byla jeho postel prázdná a brzy jí na mobil přišlo několik fotek nadšeného Damiána.

Elence tím začalo báječné léto. Nikdo jí nenadával, celý pokojíček měla pro sebe a mohla si v klidu hrát se všemi bratrovými hračkami. Ale brzy to začala být trochu nuda.

Damián zatím na lodi prožíval úžasná dobrodružství a Elenka se vlastně už skoro těšila, až se vrátí.

Když ten den konečně nadešel, Elenka běžela ke dveřím a tam stál její bratr Damián. Ale vypadal nějak moc dospěle! Mohlo mu být tak dvacet.

A pak dospělý Damián Elence řekl: „Promiň, že jsem se s tebou před dvěma měsíci pral, to jsem byl ještě malej a bylo to hloupý.“

Takovou omluvu Elenka nečekala, ale on ještě dodal: „Tady máš všechno moje lego, už si s ním hrát nebudu.“

Elenka znejistěla. „A nechceš se aspoň trochu hádat?“ zeptala se.

„Hádky jsou pitomý, jdu si číst,“ odpověděl rozumně Damián a zmizel ve svém pokoji.

Elenka si začala vybavovat, jaké to bylo mít malého bratra. „Kéž bych nikdy neposlala Damiána na pirátskou loď!“ vzdychla.

Se slzami v očích vzpomínala na dobu, kdy ji Damián zlobil: „Ach jo, už nikdy neuslyším to jeho ‚Nechala se napálit, nechala se napálit!‘“

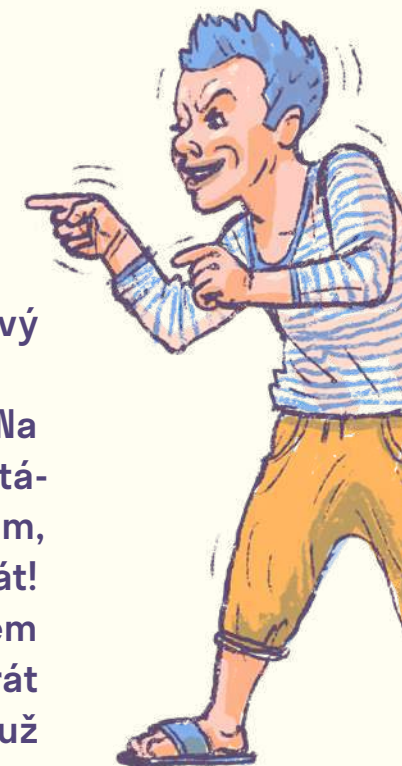
Vtom se za jejími zády ozvalo:

NECHALA SE NAPÁLIT!
NECHALA SE NAPÁLIT!

Ve dveřích pokoje stál Damián: malý, zlobivý a úžasně protivný.

„Promiň, ségra, trochu jsem si z tebe vystřelil. Na lodi byl s náma námořník, co měl úplně stejně odstátý uši jako já, tak mi to nedalo a vzal jsem ho k nám, aby sis myslela, že si s tebou už nikdy nebudu hrát! Ale moc dík! Byly to ty nejlepší prázdniny! Tolik jsem toho zažil! Chodily ti ty fotky? Tak co, jdeme si hrát s legem? Nechápu to, ale docela se mi po tobě už stýskalo.“

A Elenka byla ta nejšťastnější sestra na světě.

**O JINDŘÍŠKOVĚ,
KTERÝ SI UŽ
NIKDY NEMUSEL
ČISTIT ZUBY**

Jindříšek nesnášel čištění zubů. Věděl ale, že kdyby si je nečistil, zkazily by se a vypadaly by mu.

TY BRĎO,
JINDRO...

Proto jejich čištění vždycky nějak přeťpěl, pokaždé si ale přál, aby to bylo naposled. A představte si, že se mu jeho přání splnilo.

Jednou když šel na kontrolu k paní zubařce, koukla se mu do pusy a zvolala: „No Jindro! Ty máš úplně kouzelný zuby!“

„Jak jako kouzelný?“ divil se Jindra.

„U tebe je úplně zbytečný, aby sis je čistil,“ pokračovala nadšeně zubařka.

Pak vysvětlila jeho mamince, že Jindříšek má neobyčejný chrup, který se nezkazí, ani kdyby Jindra jedl celý den sladkosti a už nikdy si zuby nečistil.

Z toho měl Jindra neskutečnou radost. Okamžitě zahodil zubní kartáček a pastu. A začal snídat bonbóny, k obědu si dal lízátko, večerel zmrzku. Přestože si zuby po jídle nikdy nevyčistil, zůstávaly bílé a zdravé. Děti ve škole mu děsně záviděly a on věděl, že mu opravdu mají co závidět, protože žít bez věčného čištění zubů bylo tak super!

Jenomže Jindra netušil jednu důležitou věc, kterou možná netušíte ani vy. Jelikož zuby přebývají v puse ve tmě, vůbec nemají ponětí, kdy je den a kdy noc. Poznají to jenom díky tomu, že si je pravidelně čistíme. Po večerním čištění se uloží v puse ke spánku a to ránní je probudí, aby odpočaté mohly celý den kousat.

Když je tedy Jindříšek přestal čistit, zoubky v jeho puse nikdy nešly spát. Celé noci byly vzhůru a povídaly si.

Takže zuby nespaly, blbly, kousaly a řádily. Jednoho dne už z toho všeho ale byly tak vyřízené, že všechny naráz usnuly hlubokým bezzubým spánkem. Protože to Jindra nevěděl, chtěl si jako obvykle dát k svačině mrkev. Jenomže jeho zuby byly najednou měkké jako z gumy, takže mrkev je stlačila na dásně, jako by to byly maršmelouny.

Jindra běžel za maminkou. „Mami, pomoooč, já mám měkký žuby!“

Maminka se mu podívala do pusy, a když viděla ty měkkoty, mrkvičku mu raději uvařila a rozmačkala vidličkou.

Ať se Jindříšek snažil sebevíc, zuby se mu probudit nedařilo. Maminka tvrdila, že to nevádí, a všechno synkovi mixovala. Ráno mu připravila kašičku z rohlíku, másla a čaje. Svačinu si nesl do školy ve skleničce: toust, bonbón a okurku sešrotované dohromady.

Kuchařky ve školní jídelně mu v mixéru smíchaly čočkovou polévku, žemlovku, školní čaj a jablko. Bylo to dost hnusné, ale Jindra měl hlad, a tak to snědl. No, lépe řečeno vypil. Bez zubů se z něj vlastně stalo miminko. O pár dní později, zrovna když chtěl jít ze školy domů, dokonce najednou zapomněl chodit.

Maminka přijela pro Jindru s dětskou sedačkou a doma ho nakrmila lžičkou. Jindra si pomyslel, že by si radši rychle měl vyčistit zuby, protože kdoví co by se ještě mohlo stát. Jenže místo celé věty z něho vylezlo jenom „žubužu“. Jindra právě zapomínal mluvit.

Honem seskočil z jídelní židličky a metelil do koupelny. V koupelně už jenom zoufale ukazoval na kartáček a brečel, ale maminka ho naštěstí pochopila a rychle mu zuby pořádně vyčistila. Ty se v puse probudily a všechno bylo zachráněno. Jindra si okamžitě vzpomněl, jak být zase velkým chlapcem jako dřív. Od té doby si zuby poctivě každý den čistil ráno i večer. A dokonce rád.

0 FANOUŠKOVÍ,
KTERÝ MĚL
NAROZENINY
KAŽDÝ DEN

Fanda měl narozeniny. Dostal dárky, dort a po celém bytě se vznášely balónky. Narozeniny jsou tak báječný, kéž bych je mohl slavit každý den! říkal si, když večer usínal. Mít je tak každý den!

Přestože to bylo trochu bláznivé přání, představte si, že se mu splnilo. Druhý den ho maminka probudila slovy: „Dobré ráno, Fanoušku. Vstávej, máš narozeniny!“

„Cože? Vždyť jsem je měl včera,“ divil se Franta.

„No jasně, vždyť je máš přece každý den!“ řekla maminka.

„Jooo!“ zaradoval se Fanda a těšil se na druhý narozeninový den. Dostal další dort i dárky a tatínek mu přifoukl včerejší balónky héliem. V jednom z balíčků našel báječné auto na ovládání, a to přesto, že si už včera rozbalil obrovského plyšového tygra. Chtěl si nové autíčko vyzkoušet, ale když rozsvítil světlo v pokojíčku, byla tam shromážděná celá rodina.

PŘEKVAPENÍ!!!

Rozdali mu další kupu dárků, každý snědl kousek dortu, všichni si povídali, hladili Fandu po hlavě,

veselili se a smáli jako na správné narozeninové oslavě.

Navečer Fanda doufal, že až všichni odejdou, konečně si zaježdí s novým autem a půjde spát. Jenže teta pustila dětskou diskotéku a všichni mu začali tancovat po pokojíčku.

Ráno ho probudil hlasitý zpěv, a když se Franta zaposlouchal, slyšel svou rodinu, jak zpívá „Franta má narozeniny“. K snídani dostal zbytky včerejšího dortu, rozbalil si dárečky od mámy, táty a sestry. Do oběda telefonoval s babičkami a tetičkami, které mu přály štěstí a zdraví, „když už je, klouček, zase o den starší“.

Zničený dlouhými telefonáty prosil v kuchyni maminku, aby mu už nikdo nevolal, ale ona se tomu podivila a řekla: „Nebud' nevděčný, Fanoušku, prostě si na tebe vzpomněli, máš přece narozeniny!“

K obědu měl Franta svoje nejoblíbenější narozeninové jídlo, řízek a hranolky, třetí den za sebou. Asi už přestává být nejoblíbenější, uvažoval a měl pocit, že snad praskne. A taky doufám, že už dnes nebude žádný dort... Ale co by to bylo za narozeniny bez dortu: Fanda si musel kousek dát. Byl přece oslavenec.

Utěšoval se aspoň tím, že má tolik hraček. Vyplížil se do svého pokoje, aby si s nimi pohrál, jenže vtom zazněl zvonek u dveří.

„To jsou kamarádi!“ zvolala maminka. „Všichni si na tvoji počest vzali kostýmy, rychle se běž taky převléknout!“

Fanda trochu zoufale pozoroval, jak se jeho pokojík plní dětmi v kostýmech.

„Ty se máš, že máš zase narozeniny,“ řekly mu závistivě děti. Ale Fanda si jenom pomyslel, že mít je třetí den v kuse až tak senzační není, a smutně pokrčil rameny.

„Klidně si vemte nějaký hračky, já už si s nima stejně nestíhám hrát,“ vzdychl.

Pak se odplížil do kuchyně, kde bylo tolik nafukovacích balónků, že maminku hledal půl hodiny. Našel ji u trouby, právě dávala péct dort na další den.

„Mami, nemohl bych dětem říct, aby šly domů?“ zeptal se tiše.

„To je neslušný, Fanoušku,“ řekla přísně maminka a poslala ho, aby si s nimi šel hrát.

Večer Fanda ležel v posteli a vzpomínal, jak mívával narozeniny rád, když je slavíval jen jednou do roka. Jak se vždycky těšil na dort a na to, až na něm sfoukne svíčky a bude si něco přát. A vtom ho to napadlo!

„Už vím, jak všechno dát do pořádku!“ zajásal a běžel do kuchyně. Poprosil maminku, aby mohl sfouknout svíčky už dnes. Protože u toho si přece může něco přát...

Nazítří se Fanda probudil do úplně obyčejného dne a byl tím nejšťastnějším klukem na světě.

O JULII,
KTERÁ SI NIKDY
NEMUSELA
STŘÍHAT NEHTY

